Κυριακή ΣΤ' Λουκά: Περί του Λεγεώνος (Θεοφύλακτος Αρχιεπίσκοπος Βουλγαρίας)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 21 Οκτωβρίου, 2016

(Λουκ. η΄, 26-39)

«*Καὶ ἔφτασαν μὲ τὸ πλοῖο στὴν περιοχὴ τῶν Γαδαρηνῶν, ποὺ εἶναι ἀπέναντι στὴ Γαλιλαία. Βγῆκε στὴ στεριὰ ὁ Ἰησοῦς καὶ τὸν συνάντησε κάποιος ἀπὸ τὴν πόλη, ποὺ εἶχε δαιμόνια ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Ροῦχα δὲν ἔβαζε οὔτε ἔμενε στὸ σπίτι ἀλλὰ στὰ μνήματα. Ὅταν εἶδε τὸν Ἰησοῦ ἔβγαλε κραυγὴ καὶ πέφτοντας στὰ πόδια του τοῦ εἶπε σὲ ψηλὸ τόνο· Τί ἔχεις μαζί μου Ἰησοῦ, Γιὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἀνωτάτου; Μὴ μὲ βασανίσης σὲ παρακαλῶ*». Γιατὶ εἶχε διατάξει τὸ ἀκάθαρτο πνεῦμα νὰ βγῆ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Ἀπὸ πολλὰ χρόνια τὸν εἶχε κυριέψει καὶ τὸν ἔδεναν μ’ ἁλυσίδες καὶ τὸν κρατοῦσαν μὲ χειροπέδες, ἔσπαζε ὅμως αὐτὸς τὰ δεσμὰ καὶ τὸν ἔσερνε ὁ δαίμονας στὶς ἐρημιές.

«*Τὸν ρώτησε ὁ Χριστὸς καὶ τοῦ εἶπε· ποιό εἶναι τὸ ὄνομά σου; Κι αὐτὸς ἀπάντησε· Λεγεῶνα*», ἐπειδὴ εἶχαν μπῆ μέσα του πολλὰ δαιμόνια καὶ παρακαλοῦσε νὰ μὴ διατάξη νὰ φύγουν στὴν ἄβυσσο. «*Ἦταν ἐκεῖ ἕνα κοπάδι ἀπὸ ἀρκετοὺς χοίρους, ποὺ ἔβοσκαν στὸ βουνὸ καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ ἐπιτρέψη νὰ μποῦν σ’ ἐκείνους. Ὁ Χριστὸς τοὺς ἐπέτρεψε. Ὥρμησε τότε τὸ κοπάδι στὸν κρημνὸ καὶ πνίγηκαν μέσα στὴν λίμνη*». Δῆτε τὸ δαίμονα νὰ χωρίζεται σὲ δὺο ἐκδηλώσεις τῆς κακίας· τὴ **θρασύτητα** καὶ τὸ **φόβο**. Ἡ ἐρώτηση «*τί ἔχεις μαζί μου;*» χαρακτηρίζει τὸ θρασὺ καὶ ἀδιάντροπο νοῦ. Κι ἡ ἔκφραση «*σὲ παρακαλῶ*», μαρτυρεῖ τὸ φοβισμένο. Κατοικοῦσε στὰ μνήματα, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ σταλάζη στὴν ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων τὴν ἁμαρτωλὴ γνώμη, ὅτι οἱ ψυχὲς τῶν νεκρῶν γίνονται δαίμονες. Ζητοῦν οἱ δαίμονες νὰ μὴν πᾶνε στὴν ἄβυσσο ἀλλὰ νὰ τοὺς γίνη ἡ παραχώρηση νὰ μείνουν ἀκόμα στὴ γῆ. Κι ὁ Κύριος τοὺς ἀφήνει νὰ μείνουν στὴ γῆ, γιὰ νὰ κάνουν τοὺς ἀνθρώπους πιὸ δόκιμους, παλεύοντας μαζί τους. Γιατὶ **ἄν δὲν ὑπῆρχαν ἀντίπαλοι, δὲ θὰ ὑπῆρχαν ἀγῶνες κι ἄν δὲν ὑπῆρχαν ἀγῶνες, δὲ θὰ ὑπῆρχαν μήτε στεφάνια** . Καὶ πιὸ μεταφορικά. Ὅποιος ἔχει μέσα του δαίμονες, παναπῆ πράξεις δαιμονικές, δὲ φοράει ροῦχο, δὲν ἔχει δηλαδὴ τὴ στολὴ ποὺ δίνει τὸ βάπτισμα καὶ δὲ μένει στὸ σπίτι, δηλαδὴ στὴν Ἐκκλησία. Δὲν εἶναι ἄξιος νὰ μπῆ στὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ στὰ μνήματα, ποὺ θὰ πῆ στὰ δοχεῖα τῶν νεκρῶν ἔργων, ὅπως τὰ πορνεῖα καὶ τὰ τελωνεῖα. Αὐτὰ εἶναι τῆς κακίας τὰ μνήματα.

«*Ὅταν εἶδαν οἱ βοσκοὶ αὐτὸ ποὺ ἔγινε ἔφυγαν καὶ τὸ διέδωσαν στὴν πόλη καὶ στὰ χωράφια. Βγῆκε ὁ κόσμος νὰ δοῦν τὸ θαῦμα κι ἦρθαν στὸν Ἰησοῦ. Βρῆκαν τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε τὰ δαιμόνια ντυμένο καὶ φρόνιμο στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ τοὺς*

ἔπιασε φόβος. Ὅσοι εἶχαν ἰδεῖ τὸ θαῦμα, διηγήθηκαν πῶς σώθηκε ὁ δαιμονισμένος. Ὅλος ὁ κόσμος τῆς περιοχῆς τῶν Γαδαρηνῶν τὸν παρακάλεσε νὰ φύγη ἀπὸ τὸν τόπο τους, γιατὶ τοὺς κρατοῦσε μεγάλος φόβος. Κι ἐκεῖνος μπῆκε στὸ πλοῖο καὶ γύρισε πίσω. Κι ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε τὰ δαιμόνια τὸν παρακαλοῦσε νὰ μείνη μαζί του. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τὸν ἄφησε ἐλεύθερο καὶ τοῦ εἶπε· Γύρισε σπίτι σου καὶ νὰ διηγῆσαι αὐτὰ ποὺ σοῦ ἔκαμε ὁ Θεός. Ἔφυγε καὶ διαλάλησε σ' ὅλη τὴν πόλη τί τοῦ εἶχε κάνει ὁ Ἰησοῦς». Ὅτι ἔφυγαν οἱ βοσκοί, στάθηκε ἀφορμὴ σωτηρίας γιὰ τοὺς Γαδαρηνοὺς, ὅμως δὲν τὸ κατάλαβαν. Ἔπρεπε νὰ θαυμάσουν τὴ δύναμη τοῦ Σωτῆρα καὶ νὰ πιστέψουν σ' αὐτόν. Αὐτοὶ ὅμως τοῦ ζήτησαν, ποὺ θὰ πῆ παρακαλοῦσαν, νὰ φύγη ἀπ' τὸν τόπο τους. Γιατὶ φοβηθήκαν μήπως πάθουν καὶ καμμιὰ ἄλλη ζημιά, ὅπως ἔχασαν τοὺς χοίρους. Αὐτὸς ὅμως ποὺ θεραπεύτηκε παρουσιάζει ἀδιαφολινείκητη ἀπόδειξη τῆς θεραπείας του. Τόσο ἀποκαταστάθηκε ἡ ὑγεία τοῦ νοῦ του, ὥστε ἔφτασε στὴν ἐπίγνωση τοῦ Ἰησοῦ καὶ εἶχε τὴν ἀξίωση νὰ μείνη μαζί του. Φοβόταν, ὅπως ἔδειχνε, μήπως ὅταν μείνη μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἰησοῦ, πέση πάλι εὔκολα στὰ χέρια τῶν δαιμόνων. Ὁ Κύριος ὅμως τοῦ δείχνει ὅτι κι ἄν δὲν εἶναι μαζί του, μπορεῖ προστατευμένος ἀπὸ τὴ χάρη του νὰ ἀποφύγη τὴ δαιμονικὴ ἐπήρεια λέγοντάς του· Γύρισε σπίτι σου καὶ νὰ διηγῆσαι ὅ,τι σοῦ ἔκαμε ὁ Θεός. Δὲν εἶπε ὅ,τι σοῦ ἔκαμα ἐγώ, γιατὶ ἤθελε νὰ μᾶς δώση **παράδειγμα ταπεινότητος** καὶ νὰ μᾶς κάμη νὰ ἀποδίδωμε στὸ Θεὸ κάθε ἐπιτυχία. Κι αὐτὸς ἔνοιωθε τόση εὐγνωμοσύνη, ὥστε νὰ διηγῆται ὅσα τοῦ ἔκαμε ὁ Ἰησοῦς. Ὁ Κύριος τὸν προσέταξε νὰ διηγεῖται ὅσα τοῦ ἔκαμε ὁ Θεὸς. Ἐνῶ αὐτὸς διηγεῖται ὅσα τοῦ ἔκαμε ὁ Ἰησοῦς. Πρέπει λοιπὸν κι ἐμεῖς ὅταν κάνωμε κάτι καλὸ σὲ κάποιον νὰ μὴ θέλωμε νὰ τὸ διαλαλοῦμε. Νὰ διαλαλῆ ὅμως τὸ καλὸ ποὺ τοῦ κάνουν αὐτὸς ποὺ τὸ δέχτηκε κι ἄς μὴν τὸ θέλωμε ἐμεῖς.

(Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονυσίου, "Πατερικὸν Κυριακοδρόμιον", Τόμος Δεύτερος, Ἀθῆναι 1969)

(Πηγή ηλ. κειμένου: kirigmata.blogspot.com)